

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 209/09-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2009 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti M., a. s., B., zastúpenej advokátom JUDr. P. S., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 CoE 37/2008-523 z 29. decembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti M., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. júna 2009 doručená sťažnosť spoločnosti M., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu

k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením (sťažovateľka uviedla rozsudkom, pozn.) Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 CoE 37/2008-523 z 29. decembra 2008.

1. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je v exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Trenčín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. NM-0 Er 469/1999 (na Exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. P. G. pod sp. zn. Ex 2/2001) v procesnom postavení oprávnenej ako záložného veriteľa po pôvodnom veriteľovi – S., a. s., B. (predtým K. B., š. p.).

K existujúcemu skutkovému stavu sťažovateľka uviedla:

a) *„V exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom JUDr. P. G. pod sp. zn.: Ex 2/2001 v prospech oprávneného S., a. s. (po postúpení pohľadávky v súčasnosti už G...) proti povinnému: P... pre vymożenie 4.901.021,- Sk s príslušenstvom, súdny exekútor... vykonal dňa 11. 11. 2002 dražbu nehnuteľností... a dňa 30. 7. 2003 dražbu ďalších nehnuteľností...*

Príklepy k uvedeným nehnuteľnostiam Okresný súd Nové Mesto nad Váhom schválil uznesením č. k. Er 469/99-195 zo dňa 30. 1. 2004 a uznesením č. k. Er 469/99-191 zo dňa 30. 1. 2004, oba nadobudli právoplatnosť dňa 26. 3. 2004.

Na základe výzvy konajúceho súdneho exekútora si spoločnosť S., a. s. uplatnila svoje pohľadávky proti povinnému ako nároky na najvyššie podanie podaním zo dňa 07. 11. 2002. Ako vyplýva z Prihlásenia pohľadávky do dražby spoločnosti S., a. s., táto prihlásila podaním zo dňa 7. 11. 2002 svoje dve pohľadávky v celkovej výške spolu 6.880.462,86 Sk, nasledovne

- pod bodom A. svoju pohľadávku pôvodného veriteľa K. B., š. p. ú., judikovanú platobným rozkazom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 Rob 411/01-26 zo dňa 27. 11. 2001, ku dňu konania dražby v celkovej výške 2.794.274,94 Sk... a

- pod bodom B. svoju pohľadávku pôvodného veriteľa V., a. s., vymáhanú v exekúcii č. EX 2/2001 (EX 278/1999), ku dňu konania dražby v celkovej výške 4.086.187,92 Sk...

Spoločnosť S., a. s. si zároveň uplatnila uspokojenie svojich pohľadávok podľa § 157 ods. 1 písm. c) zákona č. 233/1995 Z. z. ako pohľadávok zabezpečených záložnými právami zapísanými na LV č. 225, k. ú. L. pod V 3/96, V 29/96 a V 293/96) na nehnuteľnosti...“

b) „Na rozvrhovom pojednávaní dňa 5. 8. 2004 rozdeľovaní podstatu vo výške 2.176.507,- Sk, určenú ako súčet najvyšších podaní z dražieb nehnuteľností konaných dňa 11. 11. 2002 a 30. 7. 2003, súdny exekútor JUDr. P. G. rozvrhol tak, že v zmysle § 157 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku uspokojil svoje trovy exekúcie v Ex 2/2001 spolu vo výške 1.262.833,- Sk, z toho odmenu určil ako 20 % z vymáhanej pohľadávky 4.186.187,92 Sk v sume 837.240,- Sk, k odmene pripočítal 19 % DPH a ďalej náhradu hotových výdavkov taktiež s 19 % DPH. V ďalšom poradí v tretej skupine čiastočne uspokojil pohľadávku oprávneného S., a. s. vymáhanú v exekučnom konaní Ex 2/2001 a zabezpečenú záložným právom zriadeným z časového hľadiska ako prvým v poradí na dražených nehnuteľnostiach vo výške 913.674,- Sk, ostatné pohľadávky ostali neuspokojené pre nedostatok peňažných prostriedkov.“

c) „V ďalšom období spoločnosť S., a. s. postúpila svoje splatné pohľadávky tak, že - pohľadávku pod bodom A postúpila spoločnosti M., a. s. – Sťažovateľovi (Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 28. 9. 2005) a

- pohľadávku pod bodom B spoločnosti G. (Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 22. 12. 2004), pričom s poukazom na ust. § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka, spolu s postúpenými pohľadávkami prešli na nových veriteľov (postupníkov) aj príslušenstvo a všetky práva s pohľadávkami spojené...

Podaním zo dňa 8. 12. 2005 S., a. s. oznámila súdnemu exekútorovi JUDr. P. G. postúpenie pohľadávky vymáhanej v exekučnom konaní vedenom na jeho exekútorskom úrade pod sp. zn.: Ex 399/2002 na Sťažovateľa. Podaním zo dňa 9. 2. 2006 S., a. s. upresnila oznámenie v tom zmysle, že len pohľadávka vymáhaná v exekučnom konaní EX 399/2002 vo výške 1.330.000,- Sk s prísl. bola postúpená v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28. 9. 2005 Sťažovateľovi a pohľadávka, ktorá je predmetom exekúcie č. k. EX 2/2001 bola postúpená v roku 2004 spoločnosti G.

Následne na základe výzvy Okresného súdu Trenčín č. k. NM-0 Er 469/99 zo dňa 21. 6. 2006 S., a. s. oznámila postúpenie svojich pohľadávok a zmenu v osobe veriteľa

v zmysle vyššie uvedeného aj exekučnému súdu. “

f) «Okresný súd Trenčín rozvrh uskutočnený súdnym exekútorom dňa 05. 08. 2004 schválil uznesením č. k. NM-Er 469/1999-401 zo dňa 19. 9. 2006. Prvostupňový súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia skonštatoval, že preskúmaním návrhu na schválenie rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľností, pripojenej Zápisnice z rozvrhu výťažku zo dňa 5. 8. 2004 a obsahu spisu dospel súd k názoru, že úkony súdneho exekútora predchádzajúce rozvrhovému pojednávaniu konanému dňa 5. 8. 2004, ako aj samotné rozvrhové pojednávanie uskutočnil súdny exekútor v súlade s príslušnými ustanoveniami Exekučného poriadku a preto rozvrh výťažku z dražby nehnuteľností zo dňa 5. 8. 2004 schválil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 15. 11. 2006. V zmysle § 165 ods. 1 Exekučného poriadku poukázal súdny exekútor JUDr. P. G. oprávnenej osobe prikázanú sumu a to „novému“ záložnému veriteľovi, G. vo výške 913.674,- Sk.

Vzhľadom na skutočnosť, že predmetné uznesenie OS Trenčín zo dňa 19. 09. 2006 nebolo doručené právnomu predchodcovi Sťažovateľa v právach záložného veriteľa S., a. s. (ďalej len „Právny predchodca Sťažovateľa“), ani Sťažovateľovi ako účastníkovi exekučného konania „ad hoc“ z titulu pohľadávky prihlásenej do dražby a zabezpečenej záložným právom pod V 296/96, právny predchodca Sťažovateľa požiadal dňa 23. 1. 2007 konajúceho súdneho exekútora JUDr. P. G. ako aj Okresný súd Trenčín o jeho riadne doručenie.»

e) «Na základe vyššie uvedeného bolo Sťažovateľovi, ako účastníkovi exekučného konania „ad hoc“, predmetné uznesenie OS Trenčín doručené dňa 8. 6. 2007.

V zákonnej lehote podal Sťažovateľ proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín č. k. NM-Er 469/1999-401 zo dňa 19. 9. 2006 odvolanie.

O odvolaní Sťažovateľa proti predmetnému uzneseniu rozhodoval Porušiteľ, ktorý uznesením č. k. 4 CoE 37/2008-523 zo dňa 29. 12. 2008 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o schválení rozvrhu výťažku z rozvrhového pojednávania konaného dňa 5. 8. 2004...

Krajský súd v Trenčíne, ktorý uznesením zo dňa 29. 12. 2008, sp. zn. 4 CoE/37/2008-523 potvrdil uznesenie Okresného súdu Trenčín č. k. NM-Er 469/1999-401 zo dňa 19. 9. 2006 porušil základné právo Sťažovateľa

- na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 siedmy oddiel druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor o ľudských právach“)...

Porušiteľ svojím rozhodnutím č. k. 4 CoE 37/2008-523 zo dňa 29. 12. 2008 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o schválení rozvrhu výťažku z rozvrhového pojednávania konaného dňa 5. 8. 2004. V odôvodnení svojho rozhodnutia Porušiteľ bez ďalšieho skonštatoval, že z listu vlastníctva č. 225 pre k. ú. L. nepochybne vyplýva, že časovo prvým v poradí mal zabezpečenú pohľadávku zmluvným záložným právom oprávnený, resp. jeho právny predchodca, preto súd prvého stupňa správne postupoval, keď v súlade s ust. § 157 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku uspokojil čiastočne jeho pohľadávku zabezpečenú záložným právom podľa času vzniku záložného práva. Z toho dôvodu považoval námietky Sťažovateľa neopodstatnené.

Je zrejmé, že Porušiteľ rozhodoval opäť bez náležitého zistenia a zhodnotenia skutkového a právneho stavu veci a najmä zohľadnenia nových skutočností, ktoré nastali v medziobdobí od dňa rozvrhového pojednávania uskutočneného súdnym exekútorom, t. j. od 05. 04. 2004 až do dňa vydania rozhodnutia prvostupňového súdu a o ktoré boli prvostupňovému súdu známe už pred vydaním rozhodnutia.

Je zrejmé, že Porušiteľ rozhodoval opäť bez náležitého zistenia a zhodnotenia skutkového a právneho stavu veci a najmä zohľadnenia nových skutočností, ktoré nastali v medziobdobí od dňa rozvrhového pojednávania uskutočneného súdnym exekútorom, t. j. od 05. 04. 2004 až do dňa vydania rozhodnutia prvostupňového súdu a o ktoré boli prvostupňovému súdu známe už pred vydaním rozhodnutia...»

f) „Okrem uvedeného Sťažovateľ tiež namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 siedmy oddiel druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach aj nesprávnou aplikáciou ustanovení vyhlášky č. 288/1995 Z. z. pri

uspokojovaní trov exekúcie v 1. skupine uspokojovaných pohľadávok predmetného rozvrhu výťažku v zmysle § 157 ods. 1 písm. a) EP, v dôsledku ktorej nebola pohľadávka Sťažovateľa uspokojená v zákonom stanovenom rozsahu...

Je zrejmé, že v tejto fáze exekučného konania, keď ešte nedošlo k vymoženiu celej pohľadávky s príslušenstvom, ktorá je predmetom vymoženia v exekučnom konaní, ale len k jej čiastočnému vymoženiu, má súdny exekútor právo na určenie odmeny výlučne zo sumy vymoženej pohľadávky...

Keďže došlo k čiastočnému vymoženiu pohľadávky a nie je možné predvídať ďalší priebeh exekučného konania, t. j. je tu predpoklad, že exekučné konanie bude zastavené alebo bude súdny exekútor vylúčený z vykonávania exekúcie, mal Porušiteľ posúdiť nárok súdneho exekútora na odmenu podľa ustanovenia § 16 vyhlášky.

Uznesením Krajského súdu v Trenčíne uznesením zo dňa 29. 12. 2008, sp. zn. 4 CoE/37/2008-523, ktoré je v naznačenom smere založené na aplikácii nesprávnych ustanovení vyhlášky, došlo k porušeniu základného práva Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 siedmy oddiel druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach...“

g) „Pri zohľadnení vyššie uvedených okolností predstavuje upretie práva Sťažovateľa na uspokojenie jeho zabezpečenej pohľadávky, ktoré si Sťažovateľ uplatňuje v rozhodnutí Porušiteľa z titulu jeho právneho postavenia ako prednostného záložného veriteľa (V 293/96) ako aj zmenšenie majetkovej podstaty rozdeľovanej medzi veriteľov v dôsledku nesprávnej aplikácie ust. vyhlášky č. 288/1995 Z. z., vážny zásah do základných práv Sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...“

2. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo spoločnosti M., a. s. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 1 Dodatkového

protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29. 12. 2008, č. k. 4 CoE/37/2008-523 porušené.

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29. 12. 2008, č. k. 4 CoE/37/2008-523 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

Krajský súd v Trenčíne je povinný zaplatiť Sťažovateľovi náhradu trov konania vo výške 289,74 €.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z doterajšej, ako aj súčasnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej

súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podstatou námietok sťažovateľky boli tvrdenia o nezákonnosti a z toho vyplývajúcej neústavnosti uznesenia krajského súdu č. k. 4 CoE 37/2008-523 z 29. decembra 2008, pretože podľa jej názoru krajský súd konštatoval napadnutým uznesením súladnosť postupu okresného súdu so zákonom, a to aj napriek tomu, že bol sťažovateľkou upozornený

na existujúci skutkový stav a nesprávnu aplikáciu na vec sa vzťahujúcich právnych noriem prvostupňovým súdom.

Sťažovateľka tvrdila, že aj krajský súd rozhodoval „*bez náležitého zistenia a zhodnotenia skutkového a právneho stavu veci a najmä zohľadnenia nosných skutočností, ktoré nastali v medzi období od rozvrhovaného pojednávania uskutočneného súdnym exekútorom, t. j. 05. 04. 2004 až do dňa vydania rozhodnutia prvostupňového súdu a ktoré boli prvostupňovému súdu známe už pred vydaním rozhodnutia*“ [pozri bližšie dôvodovú argumentáciu sťažovateľky v bodoch 1 e) až g) I. časti odôvodnenia].

Sťažnosťou napadnutým uznesením krajský súd o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu č. k. NM-0 Er 469/1999-401 z 19. septembra 2006 rozhodol tak, že „*uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o schválení rozvrhu výťažku z rozvrhovaného pojednávania konaného dňa 5. augusta 2004 potvrdzuje*“.

a) V odôvodnení svojho rozhodnutia sa krajský súd najskôr podrobne zaoberal priebehom prvostupňového konania:

„*Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol námietky Ing. L. O. proti rozvrhu výťažku z predaja nehnuteľností vykonanému na rozvrhovom pojednávaní dňa 5. 8. 2004 súdnym exekútorom JUDr. P. G. Ďalej schválil rozvrh výťažku z predaja nehnuteľností na dražbe konanej dňa 11. 11. 2002 a dňa 30. 7. 2003 na exekučnom úrade súdneho exekútora JUDr. P. G. v exekučnej veci vedenej u neho pod sp. zn. Ex 2/2001 tak, že z celkovej rozvrhovej podstaty vo výške 2.176.507,- Sk uspokojil trovy exekúcie vo výške 1.262.833,- Sk a pohľadávku oprávneného zabezpečenú záložným právom zriadeným na dražené nehnuteľnosti ako prvým v poradí uspokojenej čiastočne vo výške 913.674,- Sk. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že preskúmaním návrhu na schválenie rozvrhu z výťažku dražby nehnuteľností, pripojenej zápisnice z rozvrhu výťažku zo dňa 5. 8. 2004 dospel k záveru, že úkony súdneho exekútora predchádzajúce rozvrhovému pojednávaniu, ako aj samotné rozvrhové pojednávanie uskutočnil súdny exekútor v súlade s Exekučným poriadkom. Rovnako tak aj spôsob a poradie, akým boli na rozvrhovom pojednávaní uspokojené jednotlivé pohľadávky, považoval súd prvého stupňa v súlade s ust. § 157 ods. 1*

a 2 Exekučného poriadku. Námietky Ing. L. O. týkajúce sa podhodnotenia dražených nehnuteľností považoval súd prvého stupňa za nedôvodné, keď tieto námietky bolo potrebné vzniesť pred tým, než súd schválil udelenie príklepu na dražbe. Pokiaľ Ing. O. žiadal uspokojenie veriteľov povinného pomerne, súd prvého stupňa poukázal na ust. § 157 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého súdny exekútor v danej veci postupoval. Pohľadávka Ing. O. bola zaradená až do poslednej skupiny uspokojovania pohľadávok podľa poradia a pre nedostatok peňažných prostriedkov nebola uspokojená. Z týchto dôvodov námietky Ing. O. zamietol.“

b) Následne krajský súd uviedol námietky sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu vyplývajúce z obsahu jeho odvolania:

„... záložný veriteľ M. a. s., B... žiadal napadnuté uznesenie zmeniť tak, že rozvrh výťažku z dražby vykonaný dňa 5. 8. 2004 súd neschválil. Namietal, že exekučný súd dostatočne neskúmal okruh účastníkov konania, a to predovšetkým záložných veriteľov, ktorým v konečnom dôsledku boli priznané finančné prostriedky ako sumy prikázané v poradí podľa § 157 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku. Poukázal na to, že na vydražených nehnuteľnostiach viazlo viac záložných práv (V 3/93, V 29/96, V 293/96), ktoré zabezpečovali rôzne pohľadávky pôvodne spoločnosti S. a. s. bez ohľadu na jej postavenie ako osoby oprávnenej v exekučných konaniach Ex 2/2001 a Ex 399/2002. Pohľadávka záložného veriteľa S. a. s. vymáhaná v inom exekučnom konaní (sp. zn. 399/2002) bola na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 28. 9. 2005 postúpená na nového oprávneného spoločnosť M. a. s., pričom exekučnému súdu bola táto skutočnosť oznámená a napriek tomu na ňu neprihliadol. Skúmaním zabezpečenia postúpenej pohľadávky mal súd prísť k záveru, že výťažok určený na uspokojenie pohľadávok v rámci skupiny podľa § 157 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku mal smerovať okrem oprávneného v Ex 2/2001 a súčasne záložného veriteľa (z výťažku stavieb na parc. č. 3600/29-V 3/93 a na parc. č. 3600/26-V 29/96) spoločnosti G. aj ďalšiemu záložnému veriteľovi (z výťažku stavieb na parc. č. 3600/7-V 293/96 a na parc. č. 3600/27-V 293/96) spoločnosti S. a. s., resp. spoločnosti M., a. s.. Dôvodil, že z výťažku z dražby nehnuteľností zo dňa 11. 11. 2002 pôvodne zapísaných na LV č. 225 k. ú. L., a to sklad na parc. č. 3600/7, dielňa na parc. č. 3600/27 má byť ako jediný prednostný záložný veriteľ uspokojená spoločnosť M. a. s., ktorá

nadobudla ako postupník pohľadávku vyplývajúcu z poskytnutého úveru na T. vo výške 1.400.750,- Sk P. Ďalej namietal výpočet zákonnej odmeny exekútora, keď súdny exekútor si vyúčtoval odmenu z výšky vymáhanej pohľadávky 4.186.200,- Sk, pričom v tejto fáze exekučného konania ešte nedošlo k vymoženiu celej pohľadávky s príslušenstvom, ale len k jej časti, preto má exekútor právo na určenie odmeny len z vymoženej sumy 2.176.600,- Sk, čím mu vznikne nárok na odmenu v sume 435.320,- Sk...“

e) Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Krajský súd... ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 O. s. p. v znení platnom od 15. 10. 2008) a dospel k záveru, že odvolanie M. a. s. B. nie je dôvodné.

Odvolať M. a. s. B. vo svojom odvolaní namieta, že mu súdny exekútor i súd prvého stupňa, ktorý napadnutým uznesením schválil rozvrh výťažku z dražby v danej veci, nepriznal postavenie záložného veriteľa a tým ho vylúčil z uspokojenia jeho pohľadávky podľa poradia uvedeného v ust. § 157 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku.

V danom prípade ide o schválenie výťažku rozvrhu súdom (§ 164 Exekučného poriadku). Pri schvaľovaní rozvrhu výťažku exekučný súd má povinnosť skúmať, či sa rozvrh výťažku uskutočnil podľa § 155 až § 158 Exekučného poriadku.

Ust. § 157 ods. 1 stanovuje poradie pre uspokojenie pohľadávky z podstaty podľa výsledkov rozvrhového pojednávania. V danom prípade súd prvého stupňa napadnutým uznesením schválil rozvrh výťažku z rozvrhového pojednávania konaného 5. 8. 2004 tak, že z celkovej rozvrhovej podstaty 2.176.507,- Sk uspokojil trovy exekúcie vo výške 1.262.833,- Sk a pohľadávku oprávneného zabezpečenú záložným právom zriadeným na dražené nehnuteľnosti ako časovo prvým v poradí uspokojení čiastočne vo výške 913.674,- Sk. Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca oprávneného (V. a. s. B., S. a. s. B.) mali svoju pohľadávku vymáhanú v predmetnom exekučnom konaní (sp. zn. Ex 2/2001) zabezpečenú zmluvným záložným právom zapísaným na LV č. 225 k. ú. L. pod V 3/93 - budova na parc. č. 8124/30, parc. č. 3600/29 a pod V 29/96 stavba na parc. č. 3600/26. Z listu vlastníctva č. 225 pre k. ú. L., ako aj z odvolania odvolateľa vyplýva, že na vydražených nehnuteľnostiach viazlo viac záložných práv, pričom odvolateľ (resp. jeho právny predchodca) bol zapísaný ako záložný veriteľ na LV č. 225 pod V 293/96

- stavba na parc. č. 3600/27 a na parc. č. 3600/27. Ďalšími záložnými veriteľmi podľa LV č. 225 boli aj Obec L. a Daňový úrad S., ktorých pohľadávky tak ako aj pohľadávka odvolateľa neboli uspokojené pre nedostatok peňažných prostriedkov. Z listu vlastníctva č. 225 pre k. ú. L. nepochybne vyplýva, že časovo prvým v poradí mal zabezpečení pohľadávku zmluvným záložným právom oprávnený, resp. jeho právny predchodca, preto súd prvého stupňa správne postupoval, keď v súlade s ust. § 157 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku uspokojil čiastočne jeho pohľadávku zabezpečení záložným právom podľa času vzniku záložného práva. Z tohto dôvodu boli preto námietky odvolateľa neopodstatnené.

Pokiaľ ďalej odvolateľ namietal výšku odmeny súdneho exekútora s poukazom na to, že v danej veci nedošlo k vymoženiu celej pohľadávky, ale len jej časti a preto má exekútor právo na určenie odmeny z vymoženej sumy, aj tieto námietky považoval odvolací súd za nedôvodné a uvádza k nim nasledovné:

Ust. § 4 ods. 1 vyhl. č. 288/1995 Z. z. explicitne vymedzuje, že základom na určenie odmeny súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti pri exekúcii na peňažné plnenie je výška vymáhanej pohľadávky, ak nie je ďalej ustanovené inak (§ 6, § 14 až § 16). V § 6 citovanej vyhlášky je stanovená odmena za zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosti. §§ 14 a 16 vyhlášky stanovujú postup pri určení odmeny súdneho exekútora pri vylúčení z vykonávania exekúcie alebo pri zastavení exekúcie, a to tak, že v týchto prípadoch sa odmena určuje za a): podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu, b) paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti. V § 16 je upravený spôsob ustanovenia odmeny v prípade, ak súd zastaví exekúciu len čiastočne, pretože zastavenie exekúcie sa týka niektorých z dôvodov zastavenia len sčasti. Podľa ods. 2, ak súdny exekútor pri exekúcii na peňažné plnenie vymôže časť pohľadávky pred jeho vylúčením z vykonávania exekúcie, alebo pred jej zastavením, pri určovaní jeho odmeny sa postupuje podľa § 5 s tým, že základom na určenie tejto odmeny je výška vymoženej pohľadávky.

V danom prípade nedošlo k vylúčeniu exekútora z exekúcie, ani k zastaveniu exekúcie, a to ani čiastočne, a preto nebol daný dôvod na postup pri určovaní odmeny súdneho exekútora podľa § 16 ods. 2 cit. vyhlášky. Podľa § 5 ods. 1 vyhlášky v spojení s § 4 ods. 1 cit. vyhlášky, základom na určenie odmeny súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti je výška vymáhanej pohľadávky. Keďže v danom prípade súdny exekútor trov

exekúcie vyčíslil v správnej výške - z vymáhanej pohľadávky, súd prvého stupňa postupoval správne, keď napadnutým uznesením rozvrh výťažku schválil.

Odvolací súd z týchto dôvodov uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.“

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť účastníkov pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03).

Vychádzajúc zo svojej judikatúry a s prihliadnutím na výsledok ústavnej konfrontácie medzi námietkami sťažovateľky a napadnutým uznesením krajského súdu z hľadiska možného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že uznesenie krajského súdu je ústavne konformné a odôvodnené. Na rozdiel od sťažovateľky totiž ústavný súd zastáva názor,

že krajský súd zreteľne a dôkladne reagoval na námietky sťažovateľky vyplývajúce z jej odvolania proti rozsudku okresného súdu.

S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd poznamenáva, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotnoprávneho charakteru a ústavnoprosesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v sťažnosti.

V závere ústavný súd poznamenáva, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak právomoc, ktorá je podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zverená najmä Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2009